

des vist stort set kun i Danmark. Det er klart, at hvis man har det udgangspunkt, at der i nationalparkerne ikke skal stilles nogen krav til de erhverv, der er der i forvejen, ja, så får man jo heller ikke den fremme af biodiversiteten, som man har forpligtet sig til, så får man ikke netværk og spredningskorridorer, og på den måde bliver nationalparkerne i virkeligheden slet ikke et led i at skabe mere natur.

Nu kunne man pege på en række konkrete områder, hvor det ikke går specielt godt for miljø og natur, og man kan også pege på en lang række målsætninger, der ikke er opfyldt – det gør OECD da også i deres rapport – men der er to felter, jeg vil fremhæve her, og som jeg synes er vigtige på det sådan lidt mere generelle plan.

Det første er, om vi overhovedet har en viden, der gør os i stand til at handle og til at lægge planer. Det er overvågningen eller monitoreringen af vores natur og miljø, og her halter det gevaldigt. Vi har tidligere på året haft en lang og ørkesløs debat om den manglende opfølgning på bæredygtighedsindikatorer, en efterladenhed, som miljøministeren undskylder med, at man netop er ved at udarbejde en ny bæredygtighedsstrategi. Det vil sige, at fordi man er gået i gang med at udvikle en ny bæredygtighedsstrategi, så holder man op med at undersøge, hvordan det går med at opfylde de gamle målsætninger og ambitioner. Når det går rigtig fint, så siger miljøministeren, at inde i ministeriet ved man i grunden godt det hele, man har bare undladt at give det en form, så andre mennesker har mulighed for at gå ind og kontrollere og diskutere. Det er i hvert fald en måde at sætte demokratiet ud af kraft på.

Det mest sandsynlige er nok, at den her efterladenhed skyldes, at der ikke er tilstrækkeligt med folk i ministeriet, styrelsen og miljøregionerne til at varetage opgaverne med overvågning og analyse. Vi har jo konstateret, at overgangen fra amt til stat på en række områder førte til reduktion i antallet af ansatte, og vi har også kunnet konstatere efterfølgende, at der gennemføres såkaldte rationaliseringsgevinster. Det har vist sig gennem en række svar på spørgsmål til ministeren – det ved ministeren, det minder han om ved enhver tænkelig lejlighed – at resultatet er blevet, at det bedste, man kan sige nu, er, at man nok lever op til de løfter, man har givet i EU, men noget som helst forsøg på at blive foregangsland er der i hvert fald ikke. Hvis man har det udgangspunkt, at man vil føre en miljøpolitik, som er videnskabelig, så er det al-

ligevel utroligt, at man vil nøjes med en overvågning, der giver en en viden, der lige lever op til de forpligtelser, man har sat sig i.

Den anden ting er det med strategierne. Miljøministeren afviser OECD's kritik af den strategiske miljøplanlægning med, at vi har et decentralt system, hvor arbejdet er uforeneligt med en planlægning af præcise mål og tidsfrister. Det er spændende at se, hvordan regeringen på nogle områder kan planlægge og beslutte, hvordan ting skal foregå i kommunerne ned i enhver detalje, men når det kommer til miljøet, så strider det at have en miljøplanlægning, hvor man har klare målsætninger, hvor man har delmål, og hvor man har tidsfrister, åbenbart imod det kommunale selvstyre.

KL 15:14

Efter Enhedslistens opfattelse er det simpelt hen for tyndt, og den nuværende mangelfulde indsats og rådvildhed, der er i kommunerne – og hvis man ikke kender til den rådvildhed, kan man tage ud og snakke med de mennesker, der arbejder i miljøforvaltningerne ude i kommunerne – fører til, at man i virkeligheden får en situation, hvor man ikke får nogen samlet indsats. I debatoplægget til en ny bæredygtighedsstrategi er der på flere områder ikke lagt op til egentlige mål, man snarere gode hensigter. Det holder ikke i en virkelighed, hvor der ikke er uanede økonomiske ressourcer. Her må både statslige og kommunale aktører presses af reelle målsætninger, ellers kommer vi ingen vegne.

Det er sådan lidt underligt at skulle stå her og tale om, at det er nødvendigt med prioriteringer af ressourcerne – man skulle jo tro, at det var en borgerlig dyd at erkende det – men hvis man i al almindelighed har en laden stå til-politik, er det selvfølgelig ikke nødvendigt med prioriteringer.

Hvis det politiske niveau samtidig skal overbevises om alvoren og oprigtighed i de målsætninger, der ligger bag målene, så skal målene gennemsyre politikområderne bredt, ellers ender vi med en strategi ala en nationalpark hist og en skovplantning her, mens motorvejsudbygninger og kulkrafttilladelser – og kulkrafttilladelserne glemte ministeren jo i sin omtale af, hvor godt det går; det var heller ikke en del af det brede forlig, det ved jeg da godt, men alligevel er det da en vigtig del af regeringens energipolitik – fortsat fører til ødelæggelse af miljø, natur og sundhed.

Så vil jeg bare til sidst igen sige, at jeg synes, det er enestående at kunne konstatere, at en læsning af den her rapport og en diskussion af den